

Kapitola 1

Neznášam meškanie.

Ochotne by som však prežil dvanásť záchvatov úzkosti LEN preto, aby som mohol vrátiť čas a aby som sa prestal vyhrážať celej mojej rodine kvôli tomu, aby sme odišli skôr.

Pretože teraz je to už štyridsaťpäť minút odvtedy, ako sme prišli do cieľa. Štyridsaťpäť minút som počúval mojich rodičov, ako sa hádajú v aute a obával som sa, že sa mi bude príliš ťažko dýchať, vďaka čomu sa opäť stanem terčom útoku.

A to všetko preto, lebo mám stres z hodín.

To som ale idiot!

No dobre, aby som k vám bol celkom úprimný, ani ja nie som v tomto príbehu biely ako sneh. Atmosféra, ktorá by sa dala krájať a ktorá vládne v aute, je koncentrát toho, čo sme zažili u nás doma počas posledných dvoch týždňov.

Začal som vzdychať, no keď som si uvedomil, aké riziká tým na seba beriem, prestal som. Ale všetko je v poriadku: môj otec a moja mama sa v spätnom zrkadle navzájom vrazia pohľadmi. On na sedadle vodiča, gaštanové riedke vlasy, hnedé oči a pokožka ako biely piesok. Ona, vedľa mňa na zadnom sedadle, vrkoče až po pás, fialkové oči a pokožka farby hnedého jaspisu.

Deň a noc.

V skutočnosti takmer doslova. Moja mama je upírka Polnočného sveta, toho, odkiaľ pochádzajú všetky príšery, ktoré zaplňajú vaše príbehy a vaše detské nočné mory. A môj otec je človek zo sveta Poludnia, toho vášho, teda s jeho hlúpym slnkom a hlúpym nedostatkom mágie.

„Počúvaš nás, Simeon?“

Vzpriamim sa na sedadle.

„Áno, áno, samozrejme, mama...“

„Neviem, čo s tebou v poslednom čase je...” zahundre. „Ale očakávam od teba, že v škole sa budeš správať bezchybne, je to jasné?”

Prikývnem.

„Škola nepozná žarty, keď posudzuje doklady svojich uchádzačov. A ja nebudem tolerovať žiadne nové vylomeniny, hovorím to zrozumiteľne?”

Schúlil som sa.

„Je mladý,” povzdychol si otec, „možno by si mohla...”

„Čo by som mohla?” prerušila ho mama. „Nechat' ho, aby si zničil budúcnosť kvôli nejakým nezmyslom? Nechat' ho veriť, že tu budeme vždy, aby sme opravovali, čo povyvádzal? To, čo potrebuje, nie je barla, ale disciplína. Nie je ako jeho sestra, pre neho bude všetko ťažšie.”

I za cenu značného úsilia sa mi darilo zostať pokojný. Ak urobím i tú najmenšiu chybu, začne sa nové kolo. A to neprichádza do úvahy. Nie, keď som tak blízko k cieľu.

Blúdil som pohľadom po okolí až k Polnočnej škole na druhej strane ulice. Ktorá je, nebudeme si klamať, super škaredá. Ale po dvojtýždňovej nočnej more mám predovšetkým pocit, že ju zalieva božské svetlo a že na mňa pošepky a s láskou volá „slobodááá!”

Podľa otca bol v tejto budove predtým, než sa zmenila na školu, kláštor. To vysvetľuje jej už na prvý pohľad strohý výzor a bezpochyby i to, prečo je pokrytá muškátmi, azda v naivnej viere, že jej to dodá slávnostný výzor. Epické zlyhanie: povedal by som, že budova trpí silným výskytom akné. To znamená, že jej to dodáva pútavý vzhľad, ako keby sme sa – ona a ja – stali kamarátmi v T-zóne*.

„Ak sa chceš pripojiť k horným vrstvám spoločnosti,” opakuje mi mama po tisíci raz, vytrhávajúc ma zo snenia, „treba sa

* T-zóna - termín z kozmetiky: zahŕňa čelo, nos a bradu, ktoré sú náchyľnejšie na tvorbu akné - pozn.prekl.)

sústrediť na Akadémii. A aby si sa tam dostal, Simeon, budeš musieť byť po každej stránke bezchybný. Takže pracuj a drž sa pri zemi.”

Svoje slová podčiarkla tým, že sa búchala päťou do stehna.

Neboj sa, mami, mám chuť jej odpovedať. Budem sa držať tak nízko, že budem môcť pozdraviť strýka v krypte. Ale prehltnem svoj vtíp, pretože mama má taký zmysel pre humor ako noha stoličky.

„Viem, mama,” snažím sa ju upokojiť. „Moje doklady budú perfektné. Dokonca sa budú ligotať.”

Mama zvrátila obočie, keď postrehla trochu podráždený tón, ktorý sa mi vkradol do hlasu.

„Pokladám ťa za príliš drzého na hlupáka, ktorý sa pred necelými dvoma týždňami takmer nechal prevapíť slnkom bez svojho závoja.”

Celý som stuhol. Doparoma, je dobrá... pokiaľ ide o kritiku, je skutočný virtuóz, ak nie akrobat na úrovni Cirque du Soleil. Ak nechcem stratiť tú trochu rešpektu, čo mi zostáva, musím zabrániť ďalšiemu kotrmelcu, takže sa prinútim nekrčiť čelo a ústa držím vo vodorovnej polohe. Neprichádza do úvahy, aby som dal najavo čo i len najmenšiu emóciu. Mama ma pozoruje, a keď pochopí, že sa odo mňa nedočká žiadnej reakcie, prejde na ďalší balík odporúčaní. Na programe je jedno z jej obľúbených: aké krvavé jedlá, podľa jej vlastných skúseností, môžem alebo nemôžem konzumovať.

„Pozor na krvavé hovädzie mäso,” zdôraznila, potriasajúc ukazovákom. „Vieš, že ti zostane ležať v žalúdku.”

V spätnom zrkadle som si vymenil rozpačitý pohľad s otcom, a on mi venoval jeden zo svojich obvyklých, trochu smutných úsmevov, ktorý mi prenikol až do špiku kostí. Viem, že je sklamaný, že som... nuž, aký som. Treba povedať, že my dvaja si nie sme veľmi blízki. Vzhľadom na fakt, že mám smrteľnú alergiu na slnko, a preto máme len málo aktivít spoločných.

Iste ho trápi, že jeho syn sa od neho natoľko líši. Zato moja veľká sestra, ó, úžasná, jedinečná a báječná Suzelle, tá jediná predstavuje dokonalú a posvätnú harmóniu oboch svetov.

Po svojej matke z nočného sveta zdedila fascinujúcu krásu, jej vysúvacie očné zuby a mimoriadnu silu. A vďaka otcovi môže ísť von na slnko, jesť bežnú stravu a viesť normálny život medzi ľuďmi.

A ja? Ušli sa mi všetky zlé vlastnosti, ako keby som vyfasoval bezcenný tiket v genetickej lotérii dvoch svetov. Neveríte? Počkajte, keď vám predostriem celý rozsah katastrofy:

Po matke som zdedil:

- alergiu na slnko,
- tráviaci systém, ktorý znáša iba krv, krv a ešte viac krvi,
- prchkú povahu, ktorá mi, podľa nej, neskôr bude robiť problémy.

A zo strany môjho otca to nie je o nič lepšie. Takže si k tomu pridajte:

- veľmi výraznú nadváhu - môj zadok pripomína briošku a na stehnách mám strie,
- akné, pretože dospievanie by bez týchto čiernych pasažierov, ktorí sa vám vyliahnú priamo na tvári, bolo veľmi nudné,
- krátkozrakosť na spôsob krтка.

Viem, som stelesnením osľňujúceho muža/upíra. Čo moja mama nemohla prehliadnuť, a zo všetkých síl sa to snaží vylepšiť množstvom komplikácií a príkazov, ktoré absolútne nerešpektujem. Toto je vlastne jediné tajomstvo, o ktoré sa delím s otcom: špecializoval sa na pašovanie mojich obľúbených nápojov – sanguinád, ubezpečujúc sa, že mi vždy vybral tie najchutnejšie.

„Zostanem na sanguináde light,“ sľúbil som mame.

Vtiahla nosom vzduch a pripla si na zápästie náramok. Na pleci jej priadol Odysseus, ohnivý škriatok, ktorý je rovnako prísny ako ona. Nie je to nič prekvapujúce: ohnivý škriatkovia

sú stvorení na obraz tej nočnej bytosti, ktorý ich vyvolala. A tak trávi čas tým, že ma s namysleným výrazom kritizuje, pripomínajúc veľkého kocúra... Keby to nebolo rovnako nepatričné ako odrezat' si ruku a upečenú ju naservírovať na rodinnú večeru, už dávno by som ho utopil vo vani. Ale škriatka inej nočnej bytosti sa nedotýkame. Nikdy, za žiadnych okolností.

To znamená, že odkedy sa Suzelle vrátila z Polnočnej školy so svojim vlastným ohnivým škriatkom, Odysseus ma necháva na pokoji, sústredený na svoju nenávisť voči novému prišielcovi. Ibaže dnes som v aute vhodným objektom na trápenie iba ja. To vysvetľuje, prečo vo chvíli, keď vám toto rozprávam, jeho oči žiaria nahnevaným plameňom.

A čo som vlastne čakal?

Pätnásť rokov tvoril celý môj spoločenský život ten, ktorý som prežíval prostredníctvom svojej sestry. Z večierkov, na ktoré som sa dostal, keď si priviedla svojich kamošov. Z rozprávania o jej dobrodružstvách v dennom svete. Z našich spoločných chvíľ, keď sa vrátila domov zo strednej školy.

Ale to... to bolo predtým.

Predtým, než mi táto zradkyňa vrazila nôž do chrbta. Myslíte, že preháňam? Posúďte sami.

Odchod Suzelle do Polnočnej školy bol šok. Bývanie na internáte je povinné, a tak sa môj svet z jedného dňa na druhý zredukoval na náš dom, okolitú krajinu a dvor pri dome. Prechádzať sa sám po poliach pod závojom čiernej vdovy, ktorý ma chráni pred smrtiacimi lúčmi slnka, mi pripadalo smiešne. A, medzi nami, prechádzky so Suzelle mali tú výhodu, že všetky pohľady sa sústredili na ňu, akoby po jej boku ani nebol malý tučniak prezlečený za včelára.

No bez nej som sa zmenil z neviditeľného na až príliš viditeľného a ani trochu sa mi to nepáčilo.

A potom prišla na letné prázdniny a bolo to, akoby spolu s ňou prekročilo prah aj slnko.

Naozaj veľmi vtipné.

Bez váhania ma zradila niekoľko týždňov pred začiatkom školského roka, presne v deň mojich narodenín...

Skrátka: opustila ma kvôli svojim kamošom. Rozhodol som sa ísť s nimi na ich tajnú rave párty. Keď sa zjavili prvé lúče svitania, ocitol som sa bez závoja v otvorenej krajine, kde jediná ochranu pred slnkom poskytovalo riedke krovie a kríčky bez lístia. Keď ma sestra objavila, zavolala mamu, aby po mňa prišla. Masaker.

Výsledok: až do začiatku školského roka som prišiel o vychádzky, vzápätí mi zabavili môj závoj čiernej vdovy. Dva týždne som trpezlivo sedel doma, zavretý za našimi tónovanými oknami, pozeral som televíziu a čítal som si, pričom som musel znášať striedavú zlú náladu mojej matky a jej škriatka.

Suzelle mohla pokračovať vo svojom vlastnom živote, ako keby sa nič nestalo. A čo je horšie, mama ju hned' aj pochválila za to, že tak rýchlo zareagovala. Nijaký postih za to, že sa zúčastnila na tej divokej párty. Zase raz privilegovaná Suzelle.

A dokonca sa ani neospravedlnila.

Potvora.

Zatiaľ čo ja som sa utápal v pochmúrnych myšlienkach, mama to využila na to, aby zintenzívnila svoje ponaučenia. Po mojej nadváhe, ktorá je zjavne veľmi problematická pre moju budúcu vymyslenú kariéru, zamerala sa na pohlavne prenosné choroby a riziko nechráneného sexu. Nemám silu sa červenať alebo pohoršovať: ak prejavím čo i len najmenší náznak slabosti, vrhne sa na to. Napokon, moja matka je predátor. Vycíti slabiny.

A potom, ak mám byť úprimný, prečo sa znepokojuje?

Škola bude plná deciek z Polnočného sveta, ktoré sú úžasné a všetky tieto veci. Skríženie rasy upír – človek s 30% telesného tuku? Malá šanca, že zaujmem davy...

„Zlatko,“ povedal otec, „už je skoro čas. A čo keby si mu to vrátila?“

Napol som sluch.

Mama na mňa vrhla taký chladný pohľad, že by mohol sám vyriešiť problém globálneho otepľovania, ale bolo mi to jedno: odkedy sme nasadli do auta, nič iné som nečakal.

Videl som, ako dnes ráno pred odchodom zasunula pod sedadlo vodiča zelenú koženú škatuľu. A som si istý, že na jej vrchnáku som zahliadol dva navzájom prepletené zlaté mesiace.

Môj závoj z čiernej nočnej vdovy.

„Nedovoľ, aby som to ľutovala,“ zahundrala mama, keď mi škatuľu položila na kolená.

Keď otvorila veko, takmer som zadupal od netrpezlivosti pri predstave, že sa znova dotknem toho zázraku, ktorý mi umožňuje prežiť vo svete Poludnia. Nočné vdovy sa vyskytujú mimoriadne zriedkavo, a v mnohých ohľadoch sú smrteľné. Zbierať ich hodváb znamená podstupovať veľmi veľké riziko. Je mi úplne jasné, že za cenu hodvábu, ktorý som teraz držal, by mama bezpochyby mohla zaplatiť školu, do ktorej sa chystám. Ale nie je to hlavne cena, pre ktorú mi závoj pripadá vzácny, ide skôr o slobodu, ktorú mi sľubuje. S ním budem môcť znova viesť prakticky normálny život.

Naozaj som sa bál, že sa rozhodne mi ho nevrátiť. Viem, že niektorí upíri v Polnočnej škole ho nemajú, a svoj pobyt v škole trávajú nalepení na stenách chodby, ukladajúc si do pamäti cesty bez okien, a v strachu, že pri každej zákrute alebo vo väčšom dave ľudí skončia spálení na uhol.

Keď som prechádzal prstami po závoji, ako vždy sa ma zmocnil prekvapujúci pocit, zdalo sa mi, že držím kúsok látky

z oblaku, v ktorom ustavične pofukuje chladný vietor. Je známe, že je nezničiteľný, avšak zároveň extra jemný a éterický.

Položil som si na hlavu klobúk so širokým okrajom, odkiaľ spadá závoj, a chystal som sa vystúpiť z auta, keď sa otec s lakt'om na opierke hlavy otočil.

„Zajtra príde Suzelle,“ cítil povinnosť mi oznámiť. „Ak máš nejaké otázky, choď za ňou, dobre?“

Ubezpečil som ho, že samozrejme, iste sa obrátim na svoju milovanú sestru.

Ale v hĺbke duše som vedel, že to neprichádza do úvahy.

Radšej zomrieť, ako požiadať o pomoc túto zradkyňu.

Kapitola 2

O tom, ako prídem do školy som sníval celé mesiace, no teraz som to všetko razom oľutoval.

Moji rodičia odišli pred dobrými piatimi minútami, ktoré som strávil na predných schodoch, paralyzovaný ako veľký pampúch.

Vchod do školy je PLNÝ na prasknutie. Študenti stoja až na chodníku a ja nedokážem odhadnúť, koľko ich je. Najmä preto, že dnes sa očakáva len prítomnosť žiakov prvého ročníka... Ale ako dodržať čo i len požiarne normy s takou koncentráciou žiakov na meter štvorcový?

Keď som vkročil doprostred davu, nemal som d'aleko od toho, aby som si sadol na svoj kufor a vyrazil preč v štýle Mario Kart. No pozrite sa na to, teraz sa potľapkávajú po chrbte a teraz zase kričia. Neviem, ako je to možné, ale skupiny sa už vytvorili a ja mám pocit, že som premeškal svoju jedinú šancu zapojiť sa. A to len preto, lebo mama so mnou chcela

hovoríť o mojej nadváhe a pohlavných chorobách? Koľko rokov psychoterapie budem musieť zaplatiť, aby som sa zbavil tejto traumy?

Zľava ma prekvapil hlasný smiech, a vrazil do mňa akýsi svalovec, ktorý mi takmer zhodil okuliare. Zachytil som ich v poslednej chvíli, pričom palcami som ich chytil priamo za stred skiel. No super.

„Do kelu, prepáč!“ ospravedlnil sa chalan a buchol ma po pleci. „Nevidel som ťa...“

Jeho úsmev zmizol. Alebo sa skôr otočil naopak. Ako taká zvláštna otočka o 180 stupňov, ktorá mu nakreslí dve čiary priamo pod bradou. Z toho a z faktu, že sa mu zrazu nafúkli svaly, som usúdil, že sa mu nepáčilo niečo v oblasti mojich úst.

„To nič,“ snažil som sa ho upokojiť. „Nič sa nezlomilo, urobím...“

Neurobil som vôbec nič. Ten chalan ma schytil za golier a zdvihol ma, akoby som nevážil viac ako steblo slamy. Býk. V jeho očiach bolo jasne vidieť býčí záblesk.

„Kreon!“ skríklo akési dievča vedľa nás. „Veď ho nechaj!“

„Je to upír,“ zašepkal.

Zo všetkých síl som sa snažil ignorovať jeho dych, ktorý vo mne vyvolával nevoľnosť, a zaškútil som smerom k jeho odznaku. Nebolo ľahké ho rozlúštiť, keď som mal na okuliároch odtlačky prsta, ale predsa len som to úspešne zvládol.

Minotaurus.

Kreon ma, rozprávajúc sa s dievčaťom, triasol ako slivku a ja som fakt, že ma zrazu prevrátil ako handrovú bábiku, využil na to, aby som na dne svojich spomienok pozhľadúval to, čo ma matka naučila o minotauroch: Neveľmi bystrí. Mocní. Zmysel pre orientáciu horší než mizerný.

Super. Takže jediným riešením, ako si nenechať vyraziť zuby, je hrať sa s ním na skrývačku? Nevraviac o tom, že je to nemožné.